

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Schaefer Kalk GmbH & Co. KG

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Pytania prejudycjalne

1. Czy rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 ⁽¹⁾ jest nieważne i narusza cele dyrektywy 2003/87/WE ⁽²⁾ w zakresie, w jakim stanowi ono w art. 49 ust. 1 zdanie drugie, że CO₂, który nie jest przenoszony w rozumieniu art. 49 ust. 1 zdanie pierwsze, uznaje się za wyemitowany przez instalację produkującą CO₂?
2. Czy rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 jest nieważne i narusza cele dyrektywy 2003/87/WE w zakresie, w jakim stanowi ono w załączniku IV pkt 10, że CO₂, który przenosi się do innego zakładu do celów produkcji wytrąconego węgla wapnia (PCC), uznaje się za wyemitowany przez instalację produkującą CO₂?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 601/2012 z dnia 21 czerwca 2012 r. w sprawie monitorowania i raportowania w zakresie emisji gazów cieplarnianych zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, Dz.U.L. 181, s. 30.

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami [uprawnieniami do] emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE, Dz.U. L 275, s. 32.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2015 r. w sprawie T-655/11
FSL Holdings i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 4 września 2015 r. przez FSL Holdings,
Firma Léon Van Parys, Pacific Fruit Company Italy SpA**

(Sprawa C-469/15 P)

(2015/C 389/20)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: FSL Holdings, Firma Léon Van Parys, Pacific Fruit Company Italy SpA (przedstawiciele: P. Vlaemminck, C. Verdonck, B. Van Vooren, J. Auwerx, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- W pierwszej kolejności, uchylenie zaskarżonego wyroku ze względu na posłużenie się w nim dowodami uzyskanymi w sposób całkowicie niezgodny z przewidzianą procedurą ich gromadzenia oraz ze względu na błędne zastosowanie komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r., a w konsekwencji stwierdzenie nieważności całej decyzji Komisji z dnia 12 października 2011 r.;
- w drugiej kolejności, posiłkowo, uchylenie części zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim Sąd nie przeprowadził pełnej kontroli sądowej nałożonej na wnoszące odwołanie grzywny, a w efekcie znaczące obniżenie grzywny nałożonej na wnoszące odwołanie mocą zaskarżonego wyroku;

- w dalszej kolejności, także posiłkowo, uchylenie części zaskarżonego wyroku, w zakresie, w jakim Sąd nieprawidłowo ustalił, że celem lub skutkiem naruszenia było ograniczenie konkurencji, a w efekcie odesłanie sprawy do Sądu, chyba że Trybunał uzna, iż jest w posiadaniu informacji wystarczających do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania poniesionymi przez wnoszące odwołanie w postępowaniach przed Trybunałem i przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszące odwołanie podnoszą cztery zarzuty:

- W ramach zarzutu pierwszego wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd naruszył prawo, jak również przysługujące im prawo do obrony oraz podstawowe wymogi proceduralne, kiedy oddalił zarzut wnoszących odwołanie dotyczący bezprawności przekazania Komisji dokumentów zgromadzonych przez władze włoskie w toku krajowego postępowania podatkowego oraz konsekwencji owej bezprawności. Po pierwsze, Sąd naruszył prawo, orzekając, że na Komisji nie ciąży żaden odrębny, wynikający z prawa Unii obowiązek zapobiegania naruszaniu w sposób nieodwracalny podstawowego prawa do obrony na administracyjnym etapie dochodzenia w dziedzinie konkurencji. Po drugie, Sąd naruszył prawo, pomijając okoliczność, że Komisja dopuściła się naruszenia przysługującego wnoszącym odwołanie prawa do obrony oraz podstawowych wymogów proceduralnych wyrażonych w art. 12 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾. Po trzecie, Sąd naruszył prawo, przeinaczając jasne znaczenie przedstawionych mu dowodów, kiedy to orzekł, że bez znaczenia jest okoliczność, iż dokumenty wykorzystane jako dowody zostały pozyskane przez Komisję w sposób bezprawny.
- W zarzucie drugim wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo w ten sposób, iż nie sformułował pod adresem Komisji zastrzeżeń co do okoliczności, że instytucja ta przyznała zwolnienie z grzywien przedsiębiorstwu wnioskującemu o takie zwolnienie w odniesieniu do Europy Południowej, a tym samym zastosowała komunikat w sprawie współpracy z 2002 r. w sposób niespójny. Mówiąc ściślej, wnoszące odwołanie podnoszą, że przedsiębiorstwu wnioskującemu o zwolnienie z grzywien w odniesieniu do Europy Południowej nie należało przyznawać żadnego zwolnienia z grzywien, a w konsekwencji, że wszystkie oświadczenia złożone ustnie przez to przedsiębiorstwo wnioskujące o zwolnienie z grzywien oraz wszystkie informacje uzyskane w odpowiedzi na żądania informacji oparte na tych oświadczeniach ustnych powinny być zostać usunięte z akt niniejszej sprawy.
- W ramach zarzutu trzeciego, podniesionego posiłkowo, wnoszące odwołanie twierdzą, że sąd naruszył prawo, gdyż nie zapewnił skutecznej ochrony sądowej przed nałożoną na nie przez Komisję sankcją o charakterze karnym, pomimo nieograniczonego prawa orzekania, jakim dysponuje na mocy art. 31 rozporządzenia nr 1/2003 oraz wbrew zasadzie skutecznej ochrony sądowej wyrażonej w art. 6 EKPC i art. 47 karty praw podstawowych. Wnoszące odwołanie podnoszą dalej, że nie zapewniając takiej skutecznej ochrony sądowej, Sąd błędnie obliczył wysokość grzywny.
- W ramach zarzutu czwartego, podniesionego w dalszej kolejności, także posiłkowo, wnoszące odwołanie utrzymują, że Sąd naruszył prawo, dokonując błędnej interpretacji pojęcia naruszenia ze względu na cel, co ostatecznie doprowadziło także do błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych i naruszenia przysługującego wnoszącym odwołanie prawa do obrony.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 Traktatu (Dz.U. L 1, s. 1).